

nem volna ily tömény, létfenntartási ösztönünk nem volna erősebb az ugyancsak gondolkodásunk által teremtett (s a puszta túlélésén túli) értékrangsor értelménél is bölcsőbb diktátumánál. Például az önzetlenségénél. Bár genetikai kutatások szerint az önzetlenség is génparancs. A gondolkodásba beleértjük eredményét, az „értelmét”, a döntést (akár Odüsszeusz, akár akármelyik ócska, népnéző diktátor hozza meg), az elhatározást, ami az abból értelmesen következő tettben oltja ki – teljesíti be? – a gondolkodást. Ám ez a körülmény önmagában még nem tesz gonosszá senkit.

Intenció, Horatio, intenció!

Akarni is kell a rosszat, hogy gonosz legyen.

Jassó Judit

„ÁRNYAK FÜRDŐJE” (PETRI GY.)

(A világ a klimax)

A világ a klimax korszakába ért.
Sóhajtva, mint nap végén a zuhany alá,
Belépett az árnyak fürdőjébe.
Gondosan lecsutakolta magáról
Az álmait, kiöblítette a fülét
S a torkát. Mint ki nem hall,
Nem beszél és nem lát, maga is
Láthatatlanná tevő lepelbe
Burkolózott.

(Nem bibliai időket)

Nem bibliai időket élünk. A tékozló fiút
Senki nem várja haza. A felejtés
Hagymakupolája alatt nem épült
Templom. Atyák, itt ne várakozzatok.

(Grafitszürke vásznon)

Grafitszürke vásznon, a puszta földön,
Koponyában fészkelő bábójából kibúvó
Lepke, most ragyogj, míg különbözl.